

Antoine de Saint-Exupéry

Ο Μικρός Πρίγκιπας

εικονογράφηση
Katya Longhi

μετάφραση
Εύη Γεροκώστα

*Στον Λεόν Βερθ**

*Ας με συγχωρέσουν τα παιδιά που αφιερώνω αυτό το βιβλίο
σ' έναν μεγάλο. Όμως έχω λόγους που το κάνω. Πρώτον,
αυτός ο μεγάλος είναι ο καλύτερός μου φίλος. Δεύτερον,
τα καταλαβαίνει όλα – ακόμα και τα βιβλία για παιδιά.
Τρίτον, αυτή τη στιγμή βρίσκεται στη Γαλλία, πεινάει,
κρυώνει και χρειάζεται λίγη παρηγοριά.*

*Αν αυτοί οι λόγοι δεν είναι αρκετοί, τότε αφιερώνω
το βιβλίο στο παιδί που ήταν κάποτε αυτός ο μεγάλος.
Γιατί όλοι οι μεγάλοι ήταν κάποτε παιδιά (λίγοι όμως το
θυμούνται).*

Διορθώνω λοιπόν την αφιέρωσή μου:

*Στον Λεόν Βερθ
όταν ήταν μικρός*

* Leon Werth (1878-1955), συγγραφέας και κριτικός τέχνης. Υπήρξε φίλος με τον Antoine de Saint-Exupéry. Την ίδια εποχή που εκδόθηκε *Ο Μικρός Πρίγκιπας*, το 1943, ο Leon Werth αντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες επιβίωσης εξαιτίας της ναζιστικής κατοχής στη Γαλλία.

Κεφάλαιο I

Μια μέρα, όταν ήμουν έξι ετών, σ' ένα βιβλίο που μιλούσε για το παρθένο δάσος και είχε τίτλο *Αληθινές Ιστορίες*, είδα μια εικόνα που με εντυπωσίασε: έναν βόα που κατάπινε ένα θηρίο.

Να, κάπως έτσι έμοιαζε...

Δίπλα στην εικόνα έγραφε: «Οι βόες καταπίνουν το θήραμά τους ολόκληρο και αμάσητο. Μετά δεν μπορούν να κουνηθούν και κοιμούνται για έξι ολόκληρους μήνες, μέχρι να χωνέψουν». Τότε ήρθαν στο μυαλό μου εικόνες από τη ζούγκλα.

Πήρα ένα χρωματιστό μολύβι και σχεδίασα το πρώτο μου σκίτσο.

Το νούμερο 1. Αποφάσισα να δείξω το αριστούργημά μου στους μεγάλους και να τους ρωτήσω αν η ζωγραφιά μου τους τρόμαζε, εκείνοι όμως μου απάντησαν: «Γιατί να μας τρομάζει ένα καπέλο;»

Μα το σκίτσο μου δεν έδειχνε ένα καπέλο, έδειχνε έναν βόα που κατάπινε έναν ελέφαντα.

Να, κάπως έτσι ήταν...

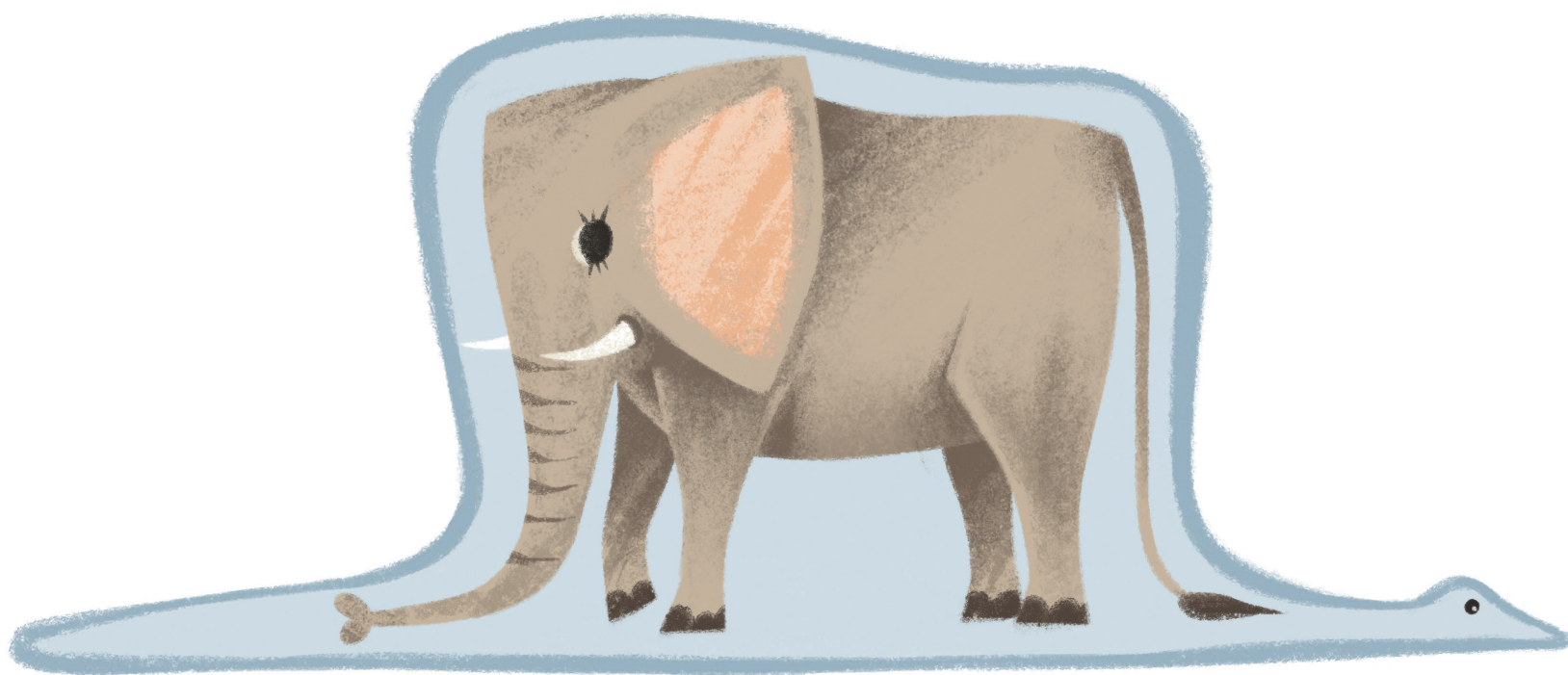

Αποφάσισα να ζωγραφίσω τον βόα από μέσα, δηλαδή το εσωτερικό του, μήπως έτσι οι μεγάλοι καταλάβαιναν καλύτερα. Οι μεγάλοι, βλέπετε, θέλουν πάντα εξηγήσεις.

Όμως με συμβούλεψαν να αφήσω τα σκίτσα με βόες από μέσα και απ' έξω και να αρχίσω να ασχολούμαι περισσότερο με τη γεωγραφία, την ιστορία, την αριθμητική και τη γραμματική.

Οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ τίποτα μόνοι τους. Τα παιδιά πρέπει να τους δίνουν διαρκώς εξηγήσεις κι αυτό είναι πολύ κουραστικό.

Το σκίτσο νούμερο 2 ήταν κάπως έτσι...

Κάπως έτσι λοιπόν, στα έξι μου και μετά την αποτυχία των σκίτσων 1 και 2, εγκατέλειψα το όνειρο μιας επιτυχημένης καριέρας στη ζωγραφική.

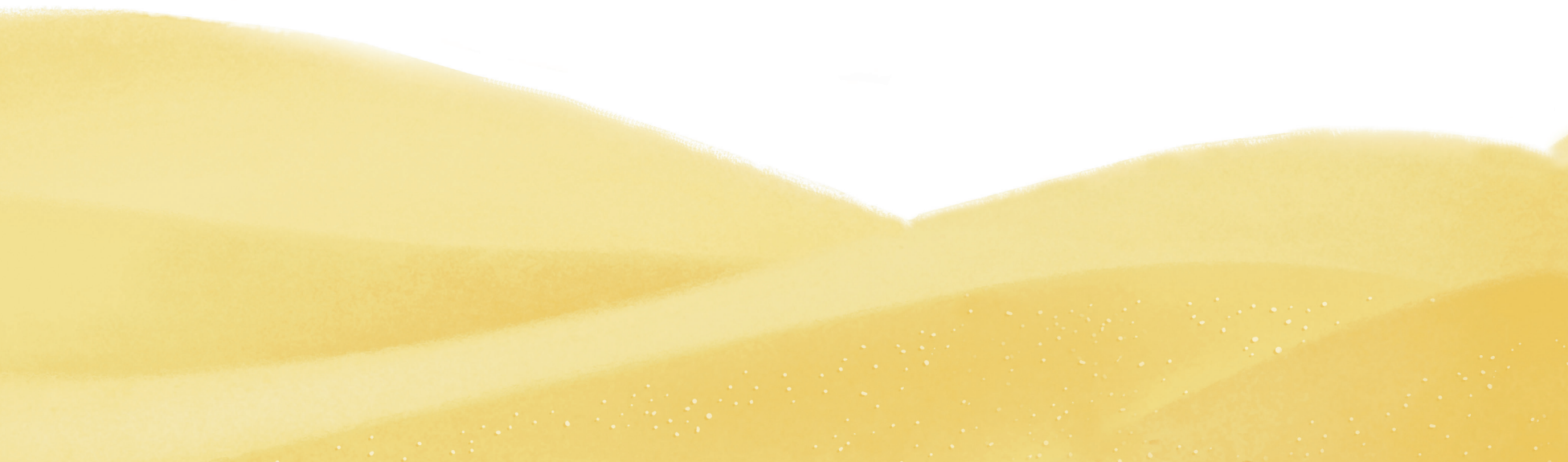
Έπρεπε να διαλέξω άλλο επάγγελμα. Έμαθα λοιπόν να οδηγώ αεροπλάνα.

Έχω πετάξει σχεδόν παντού στον κόσμο. Και είναι αλήθεια ότι η γεωγραφία με βοήθησε πολύ. Έμαθα να ξεχωρίζω την Κίνα από την Αριζόνα με την πρώτη ματιά κι αυτό είναι πολύ χρήσιμο, ειδικά όταν χάνεις τον δρόμο σου μέσα στη νύχτα.

Γνώρισα πολλούς σοβαρούς ανθρώπους, έζησα μαζί τους, τους παρατήρησα πολύ προσεκτικά, αλλά αυτό δεν άλλαξε τη γνώμη μου για εκείνους.

Κάθε φορά που γνώριζα έναν άνθρωπο που μου φαινόταν κάπως διασκεδαστικός, τον περνούσα από την ίδια δοκιμασία και του έδειχνα το σκίτσο νούμερο 1, που το είχα πάντοτε μαζί μου. Όμως η απάντηση που έπαιρνα ήταν κάθε φορά η ίδια: «Είναι καπέλο».

Τότε σταματούσα να του μιλάω για βόες, για παρθένα δάση και για αστέρια. Του μιλούσα για ό,τι ήθελε να ακούσει: για το μπριτζ, το γκολφ, την πολιτική και τις γραβάτες. Κι εκείνος ήταν πολύ ευχαριστημένος που είχε απέναντί του έναν τόσο λογικό άνθρωπο.

Κεφάλαιο II

Ξεμάθα να ζω μόνος, χωρίς να μιλάω με κανέναν για όσα ήθελα, μέχρι τη μέρα που το αεροπλάνο μου έπαθε βλάβη.

Πάνε έξι χρόνια από τότε. Βρισκόμουν στην έρημο Σαχάρα. Κάτι έσπασε στον κινητήρα, κι αφού δεν είχα μαζί μου ούτε μηχανικό ούτε συνεπιβάτες, έπρεπε να προσπαθήσω να επιδιορθώσω τη βλάβη μόνος μου. Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Το νερό που είχα μαζί μου ίσα που έφτανε για οκτώ μέρες.

Την πρώτη νύχτα κοιμήθηκα πάνω στην άμμο. Βρισκόμουν χίλια μίλια από την κοντινότερη κατοικημένη περιοχή. Ήμουν πιο μόνος κι από έναν ναυαγό πάνω σε μια σχεδιά στη μέση του ωκεανού.

Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξή μου όταν, το ξημέρωμα, με ξύπνησε μια παράξενη σιγανή φωνή.

«Σε παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα πρόβατο...»

«Ε;»

«Ζωγράφισέ μου ένα πρόβατο...»

Πετάχτηκα πάνω σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός. Έτριψα τα μάτια μου για να δω καλύτερα. Μπροστά μου στεκόταν ένα παράξενο μικρό αγόρι που με κοίταζε με μεγάλη σοβαρότητα.

Κάπως έτσι κατάφερα να το ζωγραφίσω. Βέβαια το αγόρι στο σκίτσο μου δεν είναι τόσο χαριτωμένο όσο ήταν στην πραγματικότητα εκείνο το μικρό αγόρι.

Όμως δεν φταίω εγώ γι' αυτό. Στα έξι μου οι μεγάλοι με είχαν αποθαρρύνει από το να γίνω ζωγράφος κι έτσι δεν έμαθα ποτέ να ζωγραφίζω τίποτε άλλο παρά μόνο βόες από μέσα και απ' έξω.

Τα μάτια μου είχαν γουρλώσει από έκπληξη – μην ξεχνάτε ότι βρισκόμουν χίλια μίλια μακριά από την κοντινότερη κατοικημένη περιοχή. Όμως το μικρό αγόρι δεν έδειχνε ούτε χαμένο, ούτε κουρασμένο, ούτε πεινασμένο, ούτε διψασμένο, ούτε φοβισμένο.

Η εικόνα του δεν θύμιζε την εικόνα ενός μικρού παιδιού στη μέση της ερήμου, χίλια μίλια μακριά από την κοντινότερη κατοικημένη περιοχή.

«Πώς βρέθηκες εδώ;» τον ρώτησα μόλις συνήλθα.

Το μικρό αγόρι, με σιγανή φωνή και σαν να έλεγε το πιο σοβαρό πράγμα στον κόσμο, είπε ξανά:

«Σε παρακαλώ... ζωγράφισέ μου ένα πρόβατο...»

Όταν κάτι μας εντυπωσιάζει πολύ δεν μπορούμε να αντισταθούμε. Έτσι, όσο παράλογο κι αν μου φαινόταν, τη στιγμή που βρισκόμουν χίλια μίλια μακριά από την κοντινότερη κατοικημένη περιοχή και η ζωή μου κινδύνευε, έβγαλα από την τσέπη μου ένα φύλλο χαρτί κι ένα στιλό.

Όμως εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα ότι εγώ είχα σπουδάσει γεωγραφία, ιστορία, αριθμητική και γραμματική. Είπα λοιπόν στο μικρό αγόρι –κάπως λυπημένα– ότι δεν ήξερα να ζωγραφίζω.

«Δεν πειράζει. Ζωγράφισέ μου ένα πρόβατο», απάντησε εκείνο.

Δεν είχα ζωγραφίσει ποτέ στη ζωή μου πρόβατο. Έτσι αποφάσισα να φτιάξω στο μικρό αγόρι ένα από τα δύο σκίτσα που ήξερα, αυτό με τον βόα απ' έξω, κι έμεινα με το στόμα ανοιχτό όταν το άκουσα να μου λέει:

«Όχι! όχι! Δεν θέλω έναν ελέφαντα μέσα σ' έναν βόα. Οι βόες είναι επικίνδυνοι και οι ελέφαντες πολύ μεγάλοι. Στον τόπο μου όλα είναι πολύ μικρά. Εγώ θέλω ένα πρόβατο. Ζωγράφισέ μου ένα πρόβατο».

Έτσι του ζωγράφισα ένα πρόβατο.

Το κοίταξε με μεγάλη προσοχή και μου είπε:
«Όχι, αυτό είναι άρρωστο. Φτιάξε μου ένα άλλο».

Ζωγράφισα ξανά.

Ο μικρός μου φίλος χαμογέλασε ευγενικά.

«Ξέρεις... αυτό δεν είναι πρόβατο, είναι κριάρι. Έχει κέρατα».

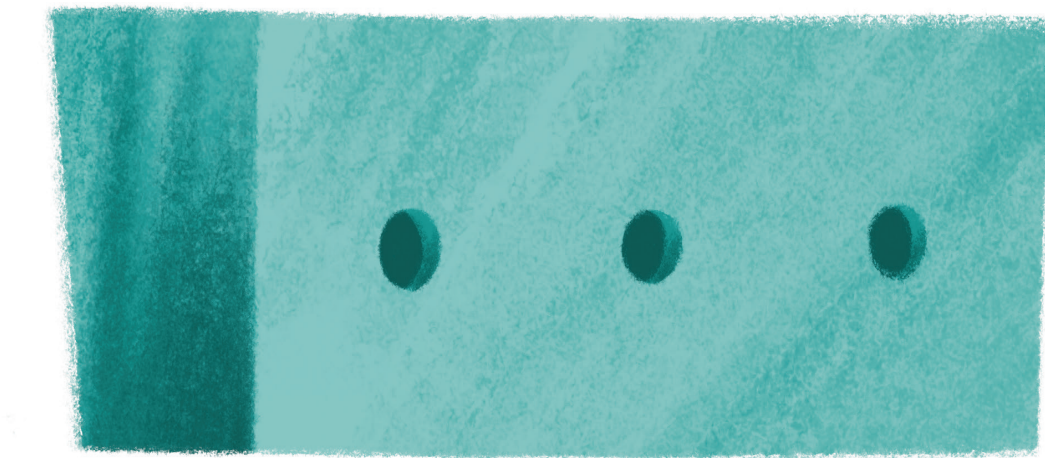
Έφτιαξα ένα τρίτο σκίτσο, όμως το μικρό αγόρι δεν ήταν ευχαριστημένο ούτε με αυτό.

«Αυτό είναι πολύ γέρικο. Εγώ θέλω ένα πρόβατο που να ζήσει για πάντα».

Η υπομονή μου είχε εξαντληθεί. Άλλωστε έπρεπε ν' αρχίσω ν' ασχολούμαι με τη μηχανή του αεροπλάνου μου.

Έφτιαξα στα γρήγορα αυτό το σκίτσο και του το έδωσα.

«Αυτό είναι ένα κουτί. Το πρόβατο που θέλεις είναι μέσα».

Το πρόσωπο του νεαρού κριτή μου φωτίστηκε κι εγώ έμεινα ξανά με το στόμα ανοιχτό.

«Έτσι ακριβώς το ήθελα! Πιστεύεις ότι θα χρειάζεται πολύ χορτάρι;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί στον τόπο μου όλα είναι πολύ μικρά...»

«Είμαι σίγουρος ότι λίγο χορτάρι είναι αρκετό γιατί το πρόβατο που σου έφτιαξα είναι κι αυτό πολύ μικρό».

Το μικρό αγόρι έσκυψε πάνω στη ζωγραφιά.

«Όχι και τόσο... Όμως... για δεξ! Αποκοιμήθηκε...»

Έτσι γνώρισα τον μικρό πρίγκιπα.

Κεφάλαιο III

Π

έρασε αρκετή ώρα μέχρι να καταλάβω από πού είχε έρθει. Ο μικρός πρίγκιπας έκανε διαρκώς ερωτήσεις, όμως δεν έδινε καμία σημασία στις δικές μου.

«Τι είναι αυτό το πράγμα;» με ρώτησε μόλις είδε το αεροπλάνο μου.

«Δεν είναι πράγμα. Είναι αεροπλάνο και πετάει. Είναι το αεροπλάνο μου».

Ένιωσα πολύ περήφανος που του έλεγα ότι πετούσα.

«Δηλαδή έπεσες από τον ουρανό!» φώναξε ο μικρός πρίγκιπας.

«Ναι», είπα ταπεινά.

«Τι αστείο!»

Ξέσπασε σε γέλια κι εγώ θύμωσα. Δεν μου αρέσει οι άλλοι να μην παίρνουν στα σοβαρά τα προβλήματά μου.

«Αρα ήρθες κι εσύ από τον ουρανό! Από ποιον πλανήτη είσαι;» συνέχισε να ρωτάει.

Εκείνη τη στιγμή μια σπίθα φώτισε το μυστήριο της παρουσίας του και τον ρώτησα:

«Δηλαδή εσύ είσαι από άλλον πλανήτη;»

Ο μικρός πρίγκιπας δεν απάντησε. Κούνησε απαλά το κεφάλι του κοιτάζοντας το αεροπλάνο μου.

«Βέβαια, μ' αυτό το πράγμα δεν μπορεί να έχεις έρθει από πολύ μακριά...»

Βυθίστηκε για λίγο στις σκέψεις του. Έπειτα έβγαλε το πρόβατό μου από την τσέπη του κι άρχισε να περιεργάζεται τον θησαυρό του.

Μπορείτε φυσικά να φανταστείτε πόσο κέντρισαν το ενδιαφέρον μου αυτά τα παράξενα λόγια γι' άλλους πλανήτες. Προσπάθησα λοιπόν να μάθω περισσότερα...

«Πού είναι το σπίτι σου, μικρέ μου; Πού θέλεις να πας το πρόβατο;»

«Βέβαια, μ' αυτό το πράγμα δεν μπορεί
να έχεις έρθει από πολύ μακριά...»

Ο μικρός πρίγκιπας απέμεινε για λίγο σκεπτικός.
«Το καλό με το κουτί που μου έδωσες είναι ότι τη νύχτα θα το έχει για σπίτι του», απάντησε.
«Φυσικά. Κι αν είσαι καλός, θα σου φτιάξω ένα λουρί κι έναν μικρό πάσσαλο για να το δένεις τη μέρα».
Τα λόγια μου τον αναστάτωσαν.
«Να το δένω; Με τίποτα!»
«Όμως, αν δεν το δέσεις, θα φύγει και ποιος ξέρει πού θα πάει... Θα χαθεί».
Ο μικρός μου φίλος ξέσπασε ξανά σε γέλια.
«Και πού μπορεί να πάει;»
«Οπουδήποτε. Όλο ευθεία...»
Τότε ο μικρός πρίγκιπας σοβάρεψε.
«Δεν πειράζει. Άλλωστε στον πλανήτη μου είναι όλα τόσο μικρά...» Και, λίγο μελαγχολικά, πρόσθεσε: «Αν πάει κανείς όλο ευθεία, σίγουρα δεν μπορεί να φτάσει πολύ μακριά...»

Κεφάλαιο IV

Ξεπέρασα ακόμα κάτι, πολύ σημαντικό: ότι ο πλανήτης από τον οποίο ερχόταν ήταν τόσο μικρός όσο ένα σπίτι.
Αυτό δεν μου προκάλεσε μεγάλη έκπληξη. Ήξερα ότι πέρα από τους τεράστιους πλανήτες όπως είναι η Γη, ο Δίας, ο Άρης, η Αφροδίτη, υπάρχουν εκατοντάδες άλλοι, τόσο μικροί που δυσκολευόμαστε να τους δούμε ακόμα και με το τηλεσκόπιο. Όταν ένας αστρονόμος ανακαλύπτει έναν πλανήτη, του δίνει για όνομα έναν αριθμό, για παράδειγμα «αστεροειδής 325». Έχω βάσιμους λόγους να πιστεύω ότι ο πλανήτης από τον οποίο ερχόταν ο μικρός πρίγκιπας είναι ο αστεροειδής B 612.

*Έχω βάσιμους λόγους να πιστεύω ότι
ο πλανήτης από τον οποίο ερχόταν ο μικρός
πρίγκιπας είναι ο αστεροειδής Β 612.*

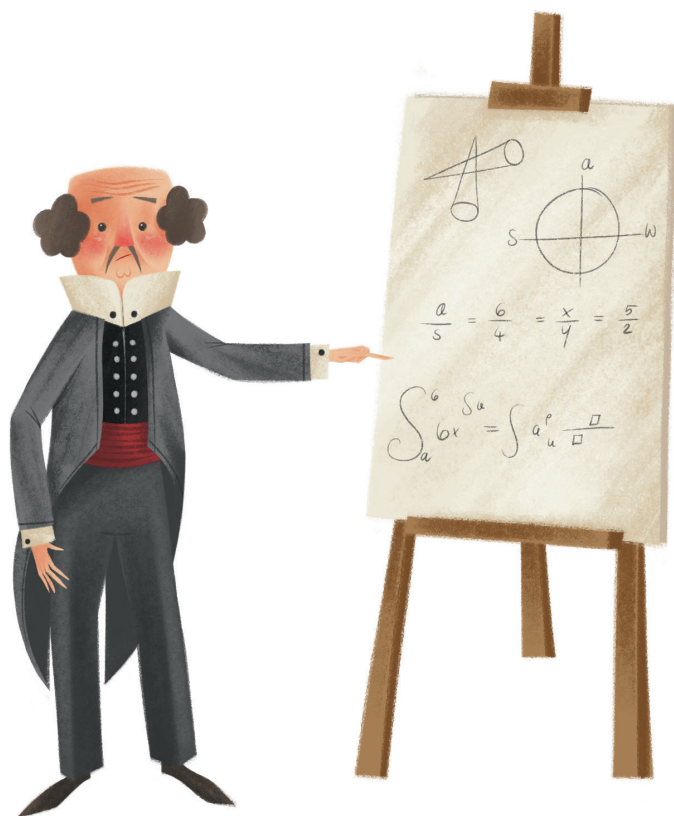

Αυτόν τον αστεροειδή παρατήρησε για πρώτη και τελευταία φορά με το τηλεσκόπιο, το 1909, ένας Τούρκος αστρονόμος. Την ανακάλυψή του την παρουσίασε σ' ένα διεθνές συνέδριο αστρονομίας, όμως κανείς δεν τον πίστεψε εξαιτίας των ρούχων του. Έτσι είναι οι μεγάλοι.

Ευτυχώς για τη φήμη του αστεροειδούς B 612, ένας Τούρκος δικτάτορας επέβαλε στον λαό του, με την απειλή ποινής θανάτου, τον ευρωπαϊκό τρόπο ντυσίματος. Ο αστρονόμος έκανε την ίδια παρουσίαση το 1920 φορώντας ένα ιδιαίτερα κομψό κοστούμι. Και αυτή τη φορά όλοι συμφώνησαν μαζί του.

Λέγοντας όλες αυτές τις λεπτομέρειες για τον αστεροειδή B 612 και ότι σας εμπιστεύτηκα το όνομά του, το έκανα εξαιτίας των μεγάλων. Στους μεγάλους αρέσουν πολύ οι αριθμοί. Αν, για παράδειγμα, αρχίζατε να τους μιλάτε για έναν καινούριο φίλο σας, σίγουρα δεν θα σας ρωτούσαν τίποτα σημαντικό. Για παράδειγμα, δεν θα σας ρωτούσαν «Πώς είναι ο ήχος της φωνής του; Τι παιχνίδια του αρέσουν; Κάνει συλλογή από πεταλούδες;»

Σίγουρα όμως θα σας ρωτούσαν «Πόσων χρόνων είναι; Πόσα αδέρφια έχει; Πόσα κιλά είναι; Πόσα λεφτά βγάζει ο πατέρας του;», γιατί έτσι θα πίστευαν ότι τον γνώριζαν καλύτερα. Αν πείτε σ' έναν μεγάλο «Είδα ένα τεράστιο σπίτι με ροζ τούβλα, γεράνια στα παράθυρα και περιστέρια στη σκεπή...» σίγουρα δεν θα καταφέρει να το φανταστεί. Αν όμως του πείτε «Είδα ένα σπίτι που κοστίζει εκατό χιλιάδες φρά-

γκα», τότε θα φωνάζει «Τι υπέροχο που είναι!»

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αν λέγατε στους μεγάλους «Η απόδειξη ότι ο μικρός πρίγκιπας υπήρξε είναι ότι ήταν χαριτωμένος, γελούσε και ήθελε ένα πρόβατο, και όταν κάποιος θέλει ένα πρόβατο, είναι απόδειξη ότι υπάρχει», θ' ανασήκωναν τους ώμους και θα σας έλεγαν ότι παιδιαρίζετε. Αν όμως τους λέγατε «Ο πλανήτης απ' όπου είχε έρθει ήταν ο αστεροειδής B 612», τότε σίγουρα θα τους πείθατε αμέσως. Όμως δεν πρέπει να θυμώσουμε με τους μεγάλους. Και τα παιδιά πρέπει να είναι επιεική μαζί τους.

Όσοι βέβαια από εμάς καταλαβαίνουμε τη ζωή, τους αριθμούς τους κοροϊδεύουμε. Εγώ αυτή την ιστορία θα ήθελα να τη διηγηθώ σαν παραμύθι. Θα ξεκινούσα κάπως έτσι...

«Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μικρός πρίγκιπας που ζούσε σ' έναν πλανήτη λίγο μεγαλύτερο απ' τον ίδιο και που έψαχνε έναν φίλο...»

Σε όσους καταλαβαίνουν τη ζωή, αυτό θ' ακουγόταν πολύ πιο αληθινό. Δεν θα ήθελα το βιβλίο μου να διαβαστεί επιπόλαιο. Με πληγώνει να

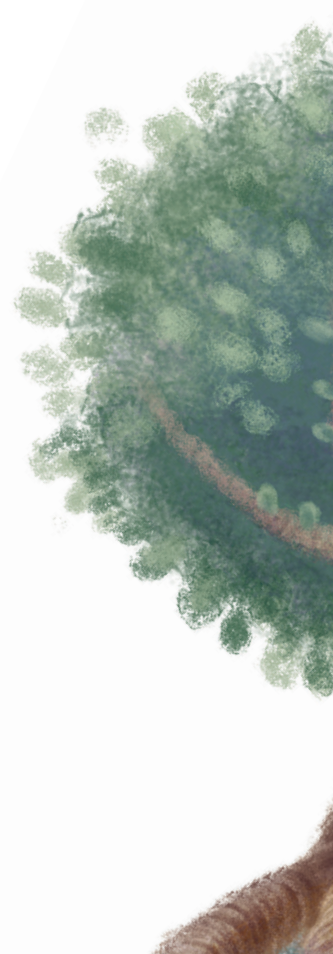
διηγούμαι όσα έζησα με τον μικρό μου φίλο. Πάνε κιόλας έξι χρόνια από τότε που έφυγε μαζί με το πρόβατό του. Κι αν προσπαθώ να τα γράψω όλα εδώ, το κάνω για να μην τα ξεχάσω. Είναι θλιβερό να ξεχνάς. Δεν είχαν όλοι την τύχη να βρουν έναν φίλο. Σίγουρα θα μπορούσα κι εγώ να γίνω σαν αυτούς τους μεγάλους που νοιάζονται μόνο για αριθμούς. Έτσι αγόρασα ένα κουτί με χρώματα. Βέβαια δεν είναι εύκολο να αρχίσω να ζωγραφίζω ξανά στην ηλικία μου, όταν η τελευταία μου προσπάθεια ήταν ένας βόας από μέσα κι ένας απ' έξω στα έξι μου χρόνια. Όμως θα προσπαθήσω να τον ζωγραφίσω όσο πιο πιστά μπορώ. Ένα σκίτσο μπορεί να βγει καλό κι ένα άλλο όχι. Τα μεγέθη με δυσκολεύουν πολύ. Εδώ ο μικρός πρίγκιπας είναι πολύ ψηλός. Εδώ πολύ κοντός. Έχω αμφιβολίες και για το χρώμα των ρούχων του. Όμως προσπαθώ. Σίγουρα θ' απεικονίσω λάθος κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες. Αυτό όμως θα πρέπει να μου το συγχωρέσετε. Ο φίλος μου δεν έδινε ποτέ εξηγήσεις. Ίσως πίστευε ότι ήμουν ίδιος μ' εκείνον. Εγώ όμως, δυστυχώς, δεν ξέρω να βλέπω πρόβατα μέσα σε κουτιά. Ίσως μοιάζω κι εγώ με τους άλλους μεγάλους. Ίσως γερνάω.

Κεφάλαιο V

Κάθε μέρα μάθαινα κάτι ακόμα για τον πλανήτη του, για το πώς έφυγε από εκεί, για το ταξίδι του... Κι αυτό συνέβαινε πολύ γλυκά, όπως κουβεντιάζαμε. Κάπως έτσι, την τρίτη μέρα, έμαθα το δράμα των μπαομπάμπ. Έγινε κι αυτό χάρη στο πρόβατο, γιατί ξαφνικά ο μικρός πρίγκιπας με ρώτησε γεμάτος αμφιβολία:

«Αλήθεια δεν είναι ότι τα πρόβατα τρώνε τους θάμνους;»

«Ναι, αλήθεια είναι».

«Τι ωραία!»

Δεν κατάλαβα γιατί το γεγονός ότι τα πρόβατα τρώνε θάμνους ήταν τόσο σημαντικό. Όμως ο μικρός πρίγκιπας συνέχισε:

«Επομένως τρώνε και τα μπαομπάμπι;»

Είπα στον μικρό πρίγκιπα ότι τα μπαομπάμπι δεν είναι θάμνοι, αλλά δέντρα ψηλά σαν εκκλησίες, και ότι ακόμα κι ένα ολόκληρο κοπάδι ελέφαντες δεν θα κατάφερνε να φάει ένα από αυτά.

Ο μικρός πρίγκιπας φαντάστηκε το κοπάδι των ελεφάντων κι έβαλε τα γέλια.

«Θα έπρεπε ν' ανεβούν ο ένας πάνω στον άλλο...» Αλλά μετά πρόσθεσε με σοφία: «Όμως τα μπαομπάμπι, πριν μεγαλώσουν, είναι μικρά».

«Σωστά. Ωστόσο γιατί θέλεις τα πρόβατά σου να τρώνε τα μικρά μπαομπάμπι;»

«Έλα τώρα!...» είπε σαν η απάντηση να ήταν προφανής.

Παρ' όλα αυτά, χρειάστηκε να καταβάλω μεγάλη προσπάθεια για να την καταλάβω.

Στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα υπήρχαν, όπως σε όλους τους πλανήτες, καλά και κακά φυτά, επομένως καλοί σπόροι για καλά φυτά και κακοί σπόροι για κακά φυτά. Όμως οι σπόροι είναι αόρατοι. Κοιμούνται βαθιά στη γη μέχρι τη στιγμή που κάποιος από αυτούς αποφασίσει να ξυπνήσει. Αρχίζει να τεντώνεται και βγάζει ένα χαριτωμένο και άκακο κλαδάκι που στρέφεται προς τον ήλιο. Αν πρόκειται για κλαδάκι ραδικιού ή τριανταφυλλιάς, το αφήνουμε να ανθίσει όπως θέλει. Αν όμως πρόκειται για κακό

Ο μικρός πρίγκιπας φαντάστηκε το κοπάδι
των ελεφάντων κι έβαλε τα χέλια: «Θα έπρεπε
ν' ανεβούν ο ένας πάνω στον άλλο...»

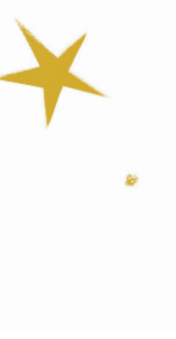
φυτό, πρέπει να το ξεριζώσουμε αμέσως μόλις το δούμε. Στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα υπήρχαν κάποιοι σπόροι φοβεροί και τρομεροί, οι σπόροι των μπαομπάμπ. Η γη ήταν γεμάτη από αυτούς. Όταν κάποιος αργήσει να δει ένα κλαράκι μπαομπάμπ, δεν θα μπορέσει να το ξεφορτωθεί ποτέ. Φράζει ολόκληρο τον πλανήτη. Τον τρυπάει με τις ρίζες του. Κι αν ο πλανήτης είναι υπερβολικά μικρός και τα μπαομπάμπ πάρα πολλά, στο τέλος θα εκραγεί.

«Είναι θέμα πειθαρχίας», έλεγε ο μικρός πρίγκιπας. «Κάθε πρωί, αφού φροντίσεις τον εαυτό σου, πρέπει να φροντίσεις και τον πλανήτη σου. Πρέπει να ξεριζώνεις τακτικά τα μπαομπάμπ χωρίς να τα μπερδεύεις με τις τριανταφυλλιές – όταν είναι μικρές, μοιάζουν πολύ με μπαομπάμπ. Είναι βαρετή δουλειά αλλά εύκολη».

Μια μέρα μου ζήτησε να φτιάξω ένα σκίτσο για να το εξηγήσω κι αυτό στα παιδιά στον τόπο μου.

«Αν κάποτε ταξιδέψουν, μπορεί να τους φανεί χρήσιμο», είπε. «Μερικές φορές δεν είναι κακό ν' αφήνεις μια δουλειά για λίγο αργότερα. Όταν όμως πρόκειται για μπαομπάμπ, είναι σίγουρα κακό. Κάποτε επισκέφθηκα έναν πλανήτη όπου ζούσε ένας τεμπέλης. Τρεις θάμνους είχε όλους κι όλους και δεν τους έδινε καμία σημασία...»

Έτσι, με τις υποδείξεις του μικρού πρίγκιπα, ζωγράφισα εκείνον τον πλανήτη. Δεν μου αρέσει καθόλου να γίνομαι διδακτικός, όμως ο κίνδυνος που κρύβουν τα μπαομπάμπ είναι τόσο ελάχιστα γνωστός και ο κίνδυνος που διατρέχει αυτός που χάνεται σ' έναν αστεροειδή είναι τόσο μεγάλος που, για μια και μοναδική φορά, κάνω εξαίρεση και λέω: «Παιδιά! Προσοχή στα μπαομπάμπ!»

Αυτό το σκίτσο το δούλεψα πολύ για να προειδοποιήσω τους φίλους μου για έναν κίνδυνο που διέτρεχαν από καιρό χωρίς να το ξέρουν – όπως κι εγώ άλλωστε. Σίγουρα το μάθημα που τους έδωσα άξιζε τον κόπο. Ίσως αναρωτηθείτε γιατί οι υπόλοιπες ζωγραφιές αυτού του βιβλίου δεν είναι τόσο εντυπωσιακές όσο τα μπαομπάμπ... Η απάντηση είναι πολύ απλή... για τις άλλες ζωγραφιές προσπάθησα όμως δεν τα κατάφερα. Από την άλλη, όταν ζωγράφιζα τα μπαομπάμπ, ήμουν γεμάτος ενθουσιασμό!

Κεφάλαιο VI

Αχ, μικρέ μου πρίγκιπα, σιγά σιγά άρχισα να καταλαβαίνω τη μικρή μελαγχολική ζωή σου. Για καιρό η μόνη σου διασκέδαση ήταν η γλύκα του ηλιοβασιλέματος. Αυτή την καινούρια λεπτομέρεια την έμαθα την τέταρτη μέρα το πρωί.

«Μου αρέσουν πολύ τα ηλιοβασιλέματα. Πάμε να δούμε ένα ηλιοβασίλεμα...» μου είπες.

«Πρέπει να περιμένουμε...»

«Να περιμένουμε τι;»

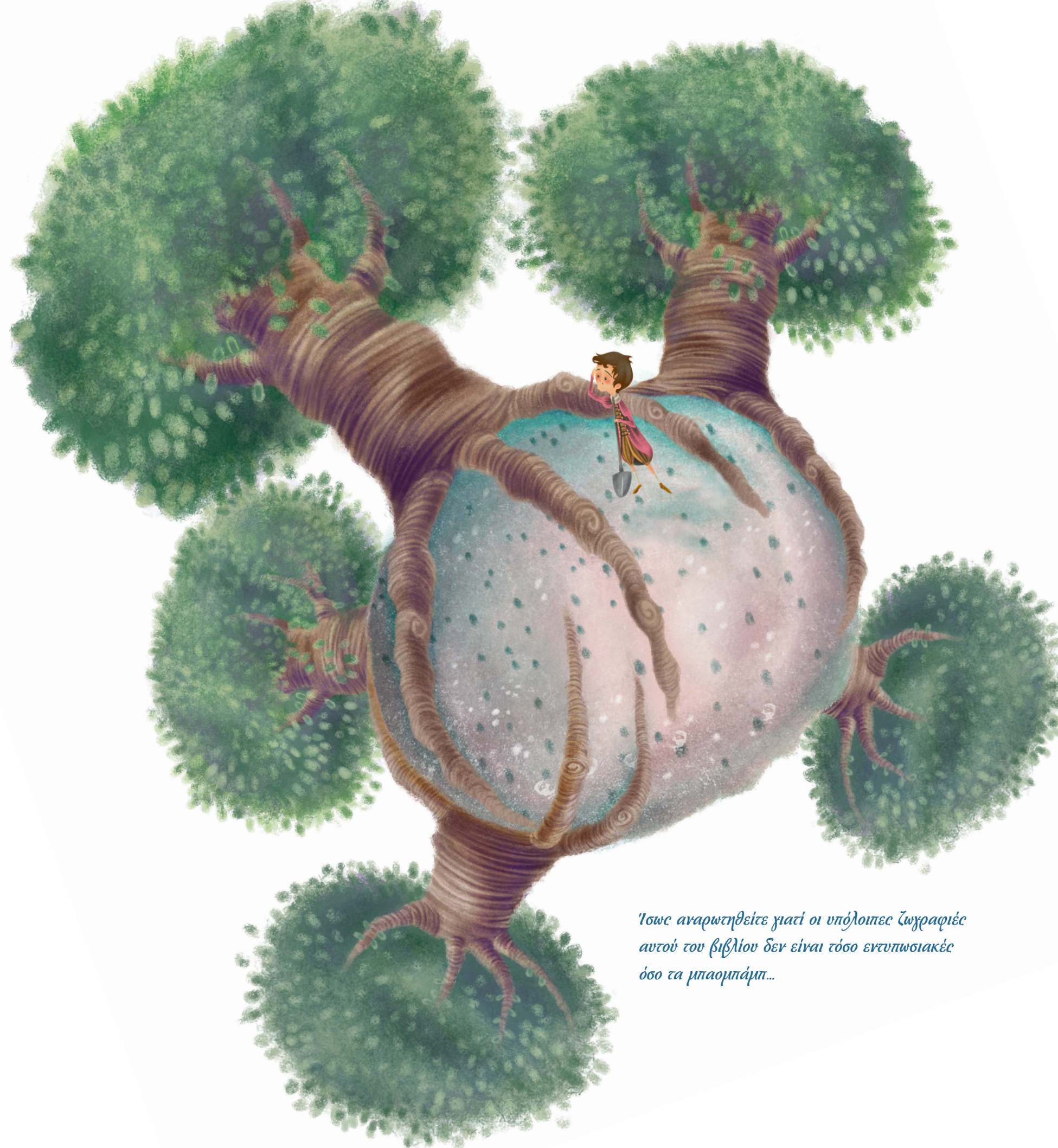
«Να δύσει ο ήλιος».

Στην αρχή ξαφνιαστήκες, μετά όμως γέλασες και είπες:

«Νόμιζα ότι βρίσκομαι ακόμα στον πλανήτη μου!»

Πράγματι. Όταν στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι μεσημέρι, στη Γαλλία, όλοι το ξέρουν, ο ήλιος δύει. Δηλαδή, αν μπορούσαμε να πάμε στη Γαλλία για ένα λεπτό, θα βλέπαμε το ηλιοβασίλεμα. Δυστυχώς η Γαλλία είναι πολύ μακριά.

Στον δικό σου μικροσκοπικό πλανήτη το μόνο που θα έπρεπε να κάνεις είναι να μετακινήσεις λίγο την καρέκλα σου και θα έβλεπες όσα ηλιοβασιλέματα ήθελες...

*Ίσως αναρωτηθείτε γιατί οι υπόλοιπες ζωγραφιές
αυτού του βιβλίου δεν είναι τόσο εντυπωσιακές
όσο τα μπαομπάμπ...*